

Fényemberek

3. A fény háborúja

*finep
selection*

S Z U R O V E C Z K I T T I

SZUROVEGZ KITTI

Fényemberek

3. A fény háborúja

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Az én lasagneimádó, sziporkázó,
immár olvasni tudó nagyfiamnak!*

Ádám!

Ez a regény többek között a 8 éves énedet őrzi.

Jól vigyázz rá! Nagyon szeretlek!

Anyá

*„Reszket a fűz, nyárfa ága,
Sötét szelet repít háta,
Örök folyam kék habjára,
Földölelő víz karjába.
Hömpölyög lenn Camelot.
Nagy a fal, négy torony szürke,
Virágról a fényt elszűrve,
Csendes sziget mélyén ülve,
Szép leány, s a sziget: Shalott.”*
(Tennyson: Shalott asszonya)

PROLÓGUS

AZT GONDOLOM, bármelyik férfit megkaphatnám, és ez nem be-képzelttség részemről, hanem tény. Derékig érő szőke hajam van, kék szemem, telt ajkam és nagy mellem, némi rásegítésnek hála, és tagadhatatlanul menő vagyok az egyetemen. Épp ezért nem tudom megérteni, miért hagyott faképnél a volt pasim! Azelőtt igazán jókat buliztunk, emlékezetes estéink voltak. Telnek a hónapok, és én még mindig nem tudom megemészteni, hogy elveszítettem őt. Az nem lehet, hogy az a szürke kisegér tehet róla, ez meglehetősen gyatra, hihetetlen kifogás. Matt már jó ideje nem jár be az egyetemre, ezért eldöntöttem, hogy magam járok utána a dolognak, és ma este eljövök hozzájuk. Remélem, értelme is lesz az utamnak, mert este kilenc van, rohadtul fázik a miniszoknyám, és a rúzsom is ráfagyott a szám szélére. Szaporázom hát a lépteimet, és amikor valaki megkocogtatja a vállam, ijedtemben idétlenül felsikkantok.

– Szia, Brenda, hová sietsz ilyen későn? – megperdülök a tengelyem körül és meglepődök, mert Jason Heartfield áll mögöttem, a srác, aki pár hónapja kimaradt a csoportunkból. Szarul néz ki. A szemei alatt lilás karikák, a bőre fakó az utcalámpák rideg fényében, fekete haja ragacsosan tapad a homlokára. *Mitől izzad? Hiszen engem megvesz az isten hidege!* A keze még mindig a vállamon, arrébb lépnek, de valamiért megdermedtem.

– Jason, én... éppen Matthez igyekszem. Tudod, megint járunk, úgyhogy ha nem haragszol... – hazudok, majd a fejemmel a másik irányba intek, készen arra, hogy továbbinduljak.

– Nem olyan fontos az – mondja lassan, vontatottan, és a másik kezét is a vállamra fekteti. Riadtan nézek a különös, ibolyakék szemébe – nem is emlékeztem, hogy ilyen van neki. A térdemből egyre fogy az erő, és képtelen vagyok elfordítani a pillantásom. Egyszeriben hálóban vergődő halnak érzem magam, vagy tehetetlen áldozatnak, akit már megbénított a kígyó mérge. Ez az utolsó értelmes gondolat, ami átsuhan a fejemben, mert a következő pillanatban mélybe ránt a feketeség. Sár. Iszapos sarat látok mindenütt – körülvesz, beszippant, átítat, a lényemmé válik, és már nem is tudom, miért, nem is tudom, hová indultam el ezen az estén. Csak azt tudom, hogy gyötör a vágy, sürgetően gyötör. Ugyanazt kell tennem valakivel, amit Jason tett velem.

I. fejezet

Pár nappal később...

GYÓGYULÁS

LINETTE

HETEK TELTEK EL a Várószoba sötétjében, hangtalanul. A hófehér, sivár falak csupán az én lélegzetemet visszhangozták, mégis éreztem, nem vagyok egyedül. Fixíroztam a sarokban heverő szellemalakot, magam sem tudom, miért, hittem abban, hogy eljön a nap, amikor ismét felnyitja azokat a fekete szemeit, és visszajutunk a földi dimenzióba. Nem kis kockázatot vállaltam érte. Többek között azt, hogy vele együtt itt rekedek a kapuban, amely az élők világát választja el a mennyországtól és a pokoltól.

Utóbbit Matt már megjárta, annak köszönhetően, hogy emberi életében szerencsétlenül járt, és Damian, a pokolszolgák ura magához szólította őt. Akkor, amikor Matt két évvel ezelőtt legjobb barátnőmet, Jane-t akarta megmenteni, mert attól tartott, esetleg elkeseredésében leugrik a házuk tetejéről. Mattnek halványlila sejtelve sem lehetett arról, mibe keveredik! Még bugyirózsaszín sem, amilyen most épp az én hajam. Ő sosem akart Sötét lenni, nem önként választotta a sorsát. Gyógyítóként részben ezért segíték neki, részben pedig azért, mert Jane szereti, a barátjának tartja, és nem lehet mellette, mert a saját apját próbálja épp úgy visszarángatni a földi dimenzióba, mint én Matt Shelton.

Már legalább másfél hónapja itt rostokoltunk, amikor végre megmozdult, amiért hálát rebegetem a felsőbb erőknek. Akkor már ki-mondottan ingerült és türelmetlen voltam – legalábbis egy állítólag minden ízében jóságos lényhez képest. Ilyen gondolatok költöztek a koponyámba: kicsoda ő nekem? Még csak nem is ismerem! Haza akarok menni a többiekhez, hiányoznak. Istenem, a lélekszállítás a dimenziók között, a hivatásom, az is mennyire hiányzik! Szerintem már emberi életemben is lázas feminista, nyughatatlan tyúk lehettem, annak lenyomata tükröződik a mostani lelkemen is. Idegen tőlem, hogy csak úgy üljek a fenekemen, miközben Astrid Úrnő legfrissebb hírei szerint fellázadt a sár népe, és tenni kell valamit, mielőtt a zombik világalomra törnek. Erről is részben Matt tehet – mármint a sáremlékek megjelenéséről –, de amikor eddig a gondolatig jutok, mindig igyekszem száműzni, mert ettől vagyok csak igazán ideges.

Hogy lehet valakinek ennyi esze, könyörgöm? Feltámasztotta Christopher halott menyasszonyát, Keirát. Mindezt miért? Hogy az elszeresse Jane-től Christ, és a barátnőm végre az övé lehessen. Az nem fontos, hogy soha nem akart az lenni? Igaz, meg kell mondjam, egyetlen dolog imponál: az, hogy Matt mi mindent képes megtenni azért, akit szeret. *Egy pont Sheltonnak. De még így is mínuszban van, nagyon is.*

Szóval, amikor az áttetsző szellemalak végre kinyitotta a nagy, sötét szemeit, a Szárnyasokon (*udvariasabban Örangyalokon*) keresztül azonnal jelet küldtem Jane-nek, miszerint van fény az alagút végén. Ő visszauzent, hogy nála sajnos még nem állnak ilyen jól a dolgok, de örül, hogy Matt állapota kedvezőbbben alakul, mint az apjáié, Abrahamé, akinek a lelke még mindig csupán mozdulatlan, áttetsző lenyomatoként hever a Városzobában. Még a végén oda is el kell majd mennem, ha nem boldogul, hiszen ő nem Gyógyító. Amphibia,

akinek a hatalma kétségtelenül nagyobb, mint az enyém – már csak azért is, mert szabad átjárása van az égi és pokoli dimenzió között –, ám szerény képességemnek már nemegyszer hasznát vette az évek során. De megint elkanyarodtam a tárgytól.

– Sikerült? Mondd, hogy sikerült! – kérte erőtlenül Matt, miután magához tért.

– Úgy tűnik, igen – feleltem szenvtelenül. – Ahogy látom, megmaradsz. Hogy vagy?

– Nem kedvelsz engem – a szellemalak halványan elmosolyodott.

– Majd elmúlik az érzés – vállat vontam. – Sötétként túl sok volt a számládon, amikor Astrid az utolsó pillanatban visszahúzott a megsemmisülés széléről. Nem is tudom, Jane-nek mivel sikerült meggyőznie. Az persze pozitív, hogy Damian kirekesztett a Pokolból, mert nem tartott elég gonosznak. Majd erre koncentrálok és igyekszem kedvesebben nézni rád, rendben?

– Szóval rossz emlékeket ébreszt benned az ábrázatom. Ezen nem csodálkozom – sóhajtotta, miközben nehézkesen ülőhelyzetbe tornászta magát a félhomályban. Még mindig különös volt gyengének, sebezhetőnek, de legfőképp áttetszőnek látni. Egy gondolattal elbánhattam volna vele, csakhogy már nem ellenség – egyébként is, ki tudja, képes lenné-e rá? A mi fajtánk zsigerileg elutasítja az erőszakot, akkor is, ha minden eszközünk megvan arra, hogy szükség esetén sokakat elintézhessünk. Ijesztő felelősség ennyi erővel együtt élni. Amikor eszembe jut, gyorsan kilakkozom a körmöm, vagy átfestem a hajam, hogy valamivel eltereljem a figyelmemet, különben beleőrülnék.

– Nem marad képességem, igaz?

– Szemernyi sem – biztosítottam róla, és az információ nyomán arcára keserű kifejezés ült.

– Mi lesz ezután? Tudok a világokról. Túl vagyok egy csomó borzalmon, nem várhatjátok el, hogy úgy éljek, mintha mi sem történt volna.

– Ha most elviszlek innen, visszakapod a régi életed, Matt. Ez volt az álmod, vagy nem? Mihez kezdtél volna, ha sosem szerzel tudomást az Égi Fény és az Örök Sötétség világáról? Most véghezviheted.

– Fene tudja. Szerettem volna karriert, egy menő sportkocsit, egy házat a kertvárosban. Hogy legyek valaki. Hogy legyen valamim.

– Nem attól leszel valaki, hogy mid van. Nem értem a halandókat. Egy életen át küzdenek azért, hogy még több dolgot kölcsönkapjanak, ahelyett, hogy élveznék magát a létezést – fejtettem ki, és szidtam magam, amiért hajlandó vagyok beszélgetni vele, amikor minden perc számít. A Szárnyasai, Jasmine és Neville azt kérték, legyek hozzá kedves, miután magához tér, hogy a lélek hazatérése szelídebben történhessen. Ezért teszem, csakis ezért, mert megígértem nekik.

– Kölcsönkapjanak? – ízlelgette a kifejezést, szavai visszhangba fulladtak az üres, arctalan Várószobában.

– Jaj, Matt, ne légy ilyen szörnyűségesen értetlen! Még a saját tested sem a tiéd, most sem abban vagy.

– Csak egy lenyomat vagyok, egy szellem, egy árny... – suttogeta szomorúan, elgondolkozva, miközben próbált végigsimítani a saját karján. Persze, az érintése csak a levegőt szelte.

– Nevezzünk inkább léleknek – próbáltam tompítani, csak hogy vigasztaljam, mert biztos éreztem, sokkoló lehet azzal szembesülni, hogy ő pillanatnyilag nem egyéb, csak testetlen tudat.

– Hol a földi testem?

– Egy New York-i kórházban. Gépek tartják életben. Édesanyád és édesapád felváltva ül az ágyad mellett, a visszatérésedre várva.

– Apám... Az apám... Ha Jane nincs...

– Igen. Ha az Amphibia időutazása nem változtat meg dolgokat, az apád ma már csak por és hamu. Jane, Astrid és Roxanne sok mindent helyrehoztak az elmúlt hónapokban, de akad, ami túlnő a képességeiken. A sáremlék öntudatukra ébredtek és egyre többen vannak. Csatlakoznom kell az enyéimhez, hogy megállíthassuk őket valahogyan, ha ez egyáltalán még lehetséges. Bennünk, égiekben is tehetnek kárt, de a halandók képességeik híján sokkal nagyobb veszélyben vannak...

– És én hogyan segíthetnék?

– Úgy, ha kimaradsz az egészből és vigyázol azokra, akiket szeretsz.

– Ez így nem fair veletek szemben. Elvégre, amíg teremtményem voltam, én hívtam életre a zombikat. Most, hogy megtisztultam, nekem kell helyrehoznom, amit elrontottam. Ez így van rendjén.

– Emberként nem fog menni, te is tudod...

– Beszélék az Űrnőtökkel.

– Halandók nem beszélhetnek velem, Matt, és ha te innen percek belül visszatérsz a földi dimenzióba, újra az lesz. Szerintem az Űrnő elveszi a velünk kapcsolatos emlékeidet is. Nem kell, hogy együtt élj a tudattal, hogy... – *a francba, majdnem kicsúszott.*

– A tudattal, hogy nincs elég bajtök a Pokol népével, még a nyakatokba zúdítottam egy másik, az emberiségre nézve végzetes fajt is – fejezte be helyettem a mondatot. – Nem akarok felejteni. Vállalom a tetteim következményeit.

– Vedd úgy, hogy a történeletről nem te tehetsz – próbáltam megnyugtatni. – Te pusztán a lehető legrosszabbkor mentél el Jane-hez. Miután megláttad, hogy ő és Chris azon a háztetőn a Sötétekkel

harcol, Damiannek két választása volt: vagy megöl, vagy gondoskodik róla, hogy tartsd a szád a létezésüket illetően. És mivel folyamatosan nagy csapatépítés zajlik nála, nem volt számára kérdés, mit tegyen...

– Azt mondta, különlegesnek tart. Hitt abban, hogy én vagyok az utódja – vetette közbe leplezetlen undorral a hangjában.

– Ugyan! Mindenkit ezzel ámít, amikor az udvartartásába kerül, hogy minél jobban teljesítsen. Hogy serényen gyűjtögesse neki a lelkeket...

– Nem számít, mi a célja. Nem érdekel Damian. Hadd beszéljek Jane-nel...

– Bocsáss meg, de nem lehet – szinte megsajnáltam, amint közeledtem felé. Ösztönösen visszahúzódott, miközben két kezem közé vettem őt, az ember formájú, szürkés, tompán csillogó energiahalmazt. Láttam a pillantásán, hogy pontosan tudja, mi következik.

– Nem hagyom annyiban. Mindent megteszek, hogy segíthessek nektek – ígérte lázasan. – Mondd meg Jane-nek, hogy szeretem...

– Tudja – bólintottam, és küldtem felé egy biztató mosolyt.

– Ígérd meg!

– Ígérem! – adtam meg magam, bár éreztem, felesleges ezt a tényt Jane-be sulykolnom, már így is annyi lelki-furdalással kell együtt élnie, amennyit ember nem bír el, egy Amphibiának viszont muszáj.

– Találkozunk még, Linette – fogadkozott a szellemalak, majd halványan elmosolyodott, lehunyta a szemeit és átadta magát az erőmnek. Most, hogy a sötét energiáktól egészen megtisztult a lélek, alig egy perc alatt sikerült visszajuttatnom a földi dimenzióba. Csöppet sem lepett meg, hogy ezt követően azonnal elálmosodtam. A Nagyságos Asszony – ahogy magamban nevezem Astridot – így üzen nekünk, Fényembereknek. A következő feladatot mindig álmunkban

kapjuk. Ha már róla van szó, nem szívelem őt, de elfogadom, hogy ő a felettesem. Több mint ötszáz esztendeje neki dolgozom, és ez idő alatt sem sikerült a szívembe zárnom, ami azért komoly eredmény, mert igen barátkozó, nyitott és elfogadó vagyok mások devianciáival szemben. De a Nagyságos Asszony áthág minden határt, és az én megítélésem szerint gyakran hoz kegyetlen döntéseket, még akkor is, ha ő a Teremtő jobbkezeként óriási hatalommal bíró, eredendően jó lélek. Ez számomra nehezen összeegyeztethető azzal, hogy gyilkolni is képes, ha az a dimenzió érdekeit szolgálja. Persze, ő finomabban fogalmaz: szerinte nem öl, pusztán szükség szerint más és más dimenzióba helyez lelkeket. Azt vallja, úgy kell tekinteni erre az egészre, mint egy nagyvállalatra, ahol mindenkit arra a területre küldenek, ahol munkaerőként éppen a legütőképesebben teljesíthet. Szerintem pedig egész egyszerűen arról van szó, hogy ideologizálja és legalizálja a gyilkosságot.

Egyébiránt a vesémben lát, olvassa a gondolataimat, ezért pontosan tudja, hogy nem a szívem csücske. Mégsem reagál erre sehogy, amivel újra és újra felhúz. Legalább vitatkoznánk, veszekednénk, üvöltöznénk egymással – az is jobb lenne, mint ez a hidegháború, amit évszázadok óta folytatunk. Így esély sincs arra, hogy értsük egymást, ha nem kezel partnerként, nem avat be a dolgok háttérébe, csak Linette, ezt csináld; Linette, azt csináld; Linette, ide menj; Linette, oda röpjél... Még csak vissza sem kérdezhetek, mert az álmaimon keresztül történő kommunikációnk egyoldalú, mintha tévét néznék. Legalábbis, ameddig ő úgy akarja.

A Fényembereket amolyan robothadseregként kezeli. Nevetséges, hogy lelkekkel dolgozunk, és a mi lelkünket semmibe veszi. Olyan ez, mint a fodrász frizurája vagy a cipész cipője, nagyon régen így érzem. A két Amphibia – azaz égi és pokoli dimenzióban is létezni

képes lény –, Jane és Roxanne persze kivételt képez, velük beszél. Nem is tudom, számukra ez átok vagy áldás, mindenesetre, mióta Jane-ről kiderült, hogy kétéltű, én is többet tudhatok. Persze Astrid arra kérte őt, tartsa a száját, ő azonban a jelek szerint úgy értelmezi a helyzetet, hogy ez a legjobb barátaira nem vonatkozik. Nagyon jól teszi. Mondom én, mint köztudomású rebellis.

Nem volt időm tovább töprengeni a hierarchiánkon, mert ellenállhatatlanul elnyomott az álom, kiürült az elmém, és belső szemem előtt megjelent a Nagyságos Asszony. Smaragdzöld ruhában és ugyanolyan árnyalatú, ékköként ragyogó szemével, ezüstporral szórt bőrével, rubinvörös, térdig érő hajával, amiért mindig irigyeltem. Nekem, míg létezem, marad ez a vicces, félhosszú apródfrizura, mert ugye mi, Fényemberek, sosem változunk. Épp ezért mindent megteszek, hogy a lehetőségeimhez képest időről időre megújuljak – ezt a pasim, Alex értékeli, szerinte szexi a változatosság. A társaim azonban nevetséges feltűnési viselkedésnek tartják, Jane kivételével. Ő ismeretségünk első pillanatától pontosan érti, mi bajom magammal.

– Kérlek, hogy most rám összpontosíts, Linette! – szólalt meg az Úrnő, naná, hogy pontosan tudta, elkalandoztam. – Viseld el, amit látni fogsz! Most nincs idő az érzélgősségre. Ha végignézted, azonnal indulnod kell!

Nem kérdezhettem, csupán bénultan figyeltem őt, az egyre homályosuló jelenést, amelyet felváltottak a közelmúlt emlékképei. Csakis azok lehettek, a földi történések, amelyek addig zajlottak, míg én Matt mellett voltam, a Várószobában. Olyan volt az egész, mint egy álom az álomban, még hozzá igazi lidércnyomás. Autók ütköztek egymásnak és gyulladtak ki, a Verrazano-Narrows híd leszakadt, kétségbeesett emberek rohagáltak az utcákon, gyilkosok

ölték sikátorokban, a sáremberek pedig elhagyatott épületekbe csalták gyanútlan áldozataikat, hogy kiszipolyozzák belőlük a lelküket, és gyarapítsák szívtelen-agyatlan, pusztító társadalmukat. Nem volt időm feldolgozni a sokkoló képeket, mert egyik jött a másik után. Egy csatajelenetbe csöppentem, amelyben Fényemberek küzdöttek zombikkal. Az enyéim közül csak egyvalakit ismertem fel. Hosszú, sötét esőköpenye megtépázottan vergődött a szélben, amint erőn felül próbált ellenállni egy fakószőke, élőhalott nő gyilkos érintésének. Amikor a Fényember kisvártatva összeesett, azok pedig elkezdték marcangolni a testét, sikoltozni kezdtem álomban...

– Ez nem lehet! Szentséges ég, ne! Jon! Jon! Jonathan... NEM! – Ez nem lehet igaz. Amit most láttam, az képtelenség, szemem szedett hazugság. Nem kellett sokáig kutakodnom az emlékeimben, mert azonnal bevillant, mi történik egy Fényemberrel akkor, ha zombitámadás áldozatává válik. Ilyenkor Astrid sem tehet semmit, mert nincs ráhatása a sárnép világára. Egy Fényember, akit legyőz egy ilyen megátalkodott lélekszipoly, testestől-lelkestől megsemmisül. MEGSEMMISÜL! NEM! NEM! AZ NEM LEHET, HOGY JON NEM LÉTEZIK TÖBBÉ! Az egyik legjobb barátom, akire felnézek, akit szeretek, akitől olyan sokat tanultam. Aki olyan kedves elnézéssel tűrte mindig is a bolondériáimat, aki igazán felnőtt volt közöttünk... NEM!

A fájdalmat, amit éreztem, alig tompította a következő jelenet, amelyben Abraham Andrews lelke sikeresen visszatért a földi dimenzióba. Álomban az ajkamba haraptam, ökölbe szorítottam a kezem, minden tagomat megfeszítettem, mert fel akartam ébredni. Könyörögve kértem Astridot, mondja azt, hogy amit az imént láttam, tényleg csak egy éjjeli lidércnyomás, nem üzenet, nem a valós múlt újrajátszása. Amikor ismét megpillantottam őt, nem láttam

a tekintetében reményt, pusztán együttérzést és bánatot. Ebben a pillanatban olyan volt mindkettőnk arca, mint egy-egy darab nyers hús – nem lehetett félreérteni.

– Ha már ennek kellett történnie, a lehető legértelmesebb áldozat volt – mondta Astrid Úrnő, és az én fülemnek olyan érzéketlenül csengett a hangja, hogy kedvem lett volna összekarmolni az arcát. – Jonathant gyakran foglalkoztatta a megsemmisülés gondolata, ezért is jelentkezett erre a küldetésre. Hogy kiderüljön, győzedelmeskedhet-e a Fényemberek szeretetenergiája az élőhalottak felett. Hősként halt meg, Linette. Nem gyászolni, ünnepelni kell őt, hiszen hála neki, ma már tudjuk, ez az út nem járható. Jane és Roxanne már a New York-i kolóniával van. Menj oda! Tőlük megtudsz minden mást, ami tudható... Viseld el, gyermekem! Az élet ilyen.

MIÉRT? HISZEN TE TUDTAD, NEM IGAZ? TE MINDENT ELŐRE TUDSZ! HOGYAN ENGEDHETTED, HOGY EZT TEGYE MAGÁVAL? Némán üvöltött a lelkem, és egy pillanattal később a saját zokogásomra ébredtem, de nem a Várószobában, hanem a Central Park zúzmarás fűvén – Astrid visszalökött a földi dimenzióba, én pedig ott ültem szánalmas, könnyáztatta arccal, a szemfesték könnycseppekkel keveredve folyt végig az arcomon. Lila miniruhámban, halvány rózsaszín hajammal, fekete harisnyámban úgy nézhettem ki, mint egy drogos, aki elesett. Az egyik fa mögül hatévesforma fiúcska bámult rám, nagy, kék szemekkel. Valahonnan ismerősnek tűnt, és legnagyobb meglepetésemre rám mosolygott.

– Ne bámuld, Adam! Még a végén ránk támad, az ilyeneknél sosem lehet tudni – suttogta az idős hölgy, aki a semmiből pattant oda mellé, hogy elrángassa őt mellőlem. Szép. Már gyerekeket ijesztgetnek velem. Hova jutottam?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Egy pillanatra ismét a gyermek tiszta, kíváncsi tekintetét, őszinte mosolyát láttam magam előtt, és ez adott erőt ahhoz, hogy felálljak onnan, hogy a tudatomra boruló gyásztól legalább járn tudjak. Jonathant már nem támaszthatjuk fel, de a mi kolóniánknak nem szabad feladnia. Nem, mert megannyi ilyen kisgyerek van még ezen a világon, aki semmiről nem tehet. Akinek élni kell, tapasztalni, álmodni és megvalósítani... Úgy létezni, ahogyan mi, égiek sosem létezhettünk – de a kezünkben a lehetőség, hogy tegyünk a halandók boldogságáért, ami azért számít valamit. Felálltam és vánszorogva elindultam Jane lakása felé, a parkon át. *Csak ez a rohadt tüssarkú ne süllyedne bele folyton a sáros földbe.* Bárcsak a zombikat is úgy agyon-taposhatnám vele, mint szerencsétlen bogarakat. Csakhogy nem ölésre teremtettem, hanem arra, hogy lelkeket szállítsak a dimenziók között, és másokat védelmezzek, ha úgy hozza a szükség. Szóval nem kisebb feladatunk van, mint gyilkolás nélkül végezni egy egyre terebélyesedő zombihadsereggel, úgy, hogy nehezítő körülménynek még itt vannak a Sötétek is. *Astrid, kérem az áthelyezésemet! Lehetnék inkább Órangyal?*